

<p style="text-align: center;">disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת story- מעשה</p>		<p style="text-align: center;">statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה</p>											
מקרא-key:													
בבא קמא- שור שנגח ד' וה'		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא													
שור של ישראל שנגח שור של כנעני - פטור.				לח. <									
ממה נפשך? אי רעהו דוקא, דכנעני כי נגח דישאל נמי ליפטור ואי רעהו לאו דוקא, אפילו דישאל כי נגח דכנעני נחייב		אמרי:		לח. ◊									
אמר קרא: (חבוקוק ג') עמד וימודד ארץ ראה ויתר גוים, ראה שבע מצות שקיבלו עליהם בני נח, כיון שלא קיימו, עמד והתיר ממונן לישראל.		רבי אבהו:		לח. ◊ !									
מהכא: (דברים ל"ג) הופיע מהר פארן, מפארן הופיע ממונן לישראל.		רבי יוחנן:		לח. ◊ !									
שור של ישראל שנגח שור של כנעני - פטור שור של כנעני שנגח שור של ישראל, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם, שנאמר: עמד וימודד ארץ ראה ויתר גוים, ואומר: הופיע מהר פארן.		תניא נמי הכי:		לח. ■									
מאי ואומר?				לח. ◊									
וכי תימא, האי עמד וימודד ארץ מבעי' ליה לכדרב מתנה וכדרב יוסף, ת"ש: הופיע מהר פארן, מפארן הופיע ממונן לישראל.				לח. ◊ !									
מאי דרב מתנה?				לח. ◊ ^									
עמד וימודד ארץ ראה וכו' - מה ראה? ראה שבע מצות שנצטוו עליהן בני נח ולא קיימום, עמד והגלה אותם מעל אדמתם.		דא"ר מתנה:		לח. ◊ ! ■									
ומאי משמע דהאי ויתר לישנא דאגלויי הוא?				לח. ◊									
כתיב הכא: ויתר גוים, וכתיב התם: (ויקרא י"א) לנתר בהן על הארץ, ומתרגם: לקפצא בהון על ארעא.				לח. ◊ !									
מאי דרב יוסף?				לח. ◊ ^									
עמד וימודד ארץ ראה וכו' - מה ראה? ראה שבע מצות שקיבלו עליהם בני נח ולא קיימום, עמד והתירן להם.		דא"ר יוסף:		לח. ◊ ! ■									
איתגורי אתגר? א"כ, מצינו חוטא נשכר				לח. ◊ ◊									
לומר, שאפילו מקיימין אותן - אין מקבלין עליהן שכר.		מר בריה דרבנא:		לח. ◊ !									
ולא?				לח. ◊									
מנין שאפילו נכרי ועוסק בתורה שהוא ככהן גדול? ת"ל: (ויקרא י"ח) אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, כהנים ולוים וישראלים לא נאמר אלא אדם, הא למדת, שאפילו נכרי ועוסק בתורה הרי הוא ככהן גדול		והתניא, ר"מ:		לח. ◊ ◊									
אין מקבליים עליהן שכר כמצווה ועושה אלא כמי שאינו מצווה ועושה		אמרי:		לח. ◊ !									
גדול המצווה ועושה יותר ממי שאינו מצווה ועושה.		דא"ר חנינא:		לח. ◊ ! ■									
וכבר שלחה מלכות רומי שני סרדיטות אצל חכמי ישראל למדונו תורתכם, קראו ושנו ושלשו. בשעת פטירתן, אמרו להם: דקדקנו בכל תורתכם ואמת הוא, חוץ מדבר זה שאתם אומרים: שור של ישראל שנגח שור של כנעני - פטור, של כנעני שנגח שור של ישראל, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם, ממ"נ? אי רעהו דוקא, אפילו דכנעני כי נגח דישאל ליפטור ואי רעהו לאו דוקא, אפילו דישאל כי נגח דכנעני לחייב ודבר זה אין אנו מודיעים אותו למלכות.		ת"ר:		לח. ◊ ■									
רב שמואל בר יהודה שכיבא ליה ברתא				לח. ◊ ○									
קום ניזיל נינחמיה		אמרו ליה רבנן לעולא:		לח. ◊ ○									
מאי אית לי גבי נחמתא דבבליא? דגידופא הוא, דאמרי מאי אפשר למיעבד, הא אפשר למיעבד עבדי.		אמר להו: [עולא]		לח. ◊ ○									
אזל הוא לחודאי גביה, א"ל: (דברים ב') ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב ואל תתגר במ מלחמה, וכי מה עלה על דעתו של משה לעשות מלחמה שלא ברשות? אלא נשא משה ק"ו בעצמו, אמר: ומה מדינים שלא באו אלא לעזור את מואב, אמרה תורה: (במדבר כ"ה) צרור את המדינים והכיתם אותם, מואבים עצמן לא כל שכן. אמר לו הקב"ה: לא כשעלתה על דעתך עלתה על דעתי, שתי פרידות טובות יש לי להוציא מהן, רות המואביה ונעמה העמונית. והלא דברים ק"ו: ומה בשביל שתי פרידות טובות חס הקב"ה על ב' אומות גדולות ולא החריבן, בתו של רבי אם כשרה היא וראויה היא לצאת ממנה דבר טוב - על אחת כמה וכמה דהוה חיה.		[עולא]		לח. ◊ ○ ■									
אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, אפילו שכר שיחה נאה, דאילו בכירה דקאמרה מואב, - אמר לו הקב"ה למשה: (דברים ב') אל תצר את מואב ואל תתגר במ מלחמה, מלחמה הוא דלא, הא אנגריא עביד בהו צעירה דקאמרה בן עמי, א"ל הקב"ה למשה: (דברים ב') וקרבת מול בני עמון אל תצורם ואל תתגר במ כלל, דאפילו אנגריא לא תעביד בהו.		רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:		לח. ◊ ■									

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>מקרא-key:</p>	
בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
לעולם יקדים אדם לדבר מצוה, שבשביל לילה אחת שקדמתה בכירה לצעירה, קדמתה ארבע דורות לישראל: עובד, ישי, ודוד, ושלמה, ואילו צעירה עד רחבעם, דכתיב: (מלכים א' י"ד) ושם אמו נעמה העמונית.	ואמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן קרחה:			◊	לח:
שור של ישראל שנגח שור של כותי - פטור, ושל כותי שנגח שור של ישראל, תם - משלם חצי נזק, ומועד - משלם נזק שלם	ת"ר: [ת"ק]			◊ ■	לח:
שור של ישראל שנגח שור של כותי - פטור, ושל כותי שנגח שור של ישראל, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם.	רבי מאיר:			◊ ■	לח:
למימרא, דסבר ר"מ: כותים גרי אריות הן				⚡	לח:
כל הכתמים הבאים מרקם - טהורים	ורמינהו: [ת"ק]			◊ ■ ⚡	לח:
מטמא, מפני שהן גרים וטועים	רבי יהודה:			◊ ■ ⚡	לח:
מבין הנכרים - טהורים				■ ⚡	לח:
מבין ישראל ומבין הכותים - ר"מ מטמא	[רבי מאיר]			◊ ■ ⚡	לח:
מטהרין, שלא נחשדו על כתמיהן	הכמים:			◊ ■ ⚡	לח:
אלמא קסבר ר"מ: כותים גרי אמת הם				⚡	לח:
קנס הוא שקנס ר"מ בממונם, שלא יטמעו בהם.	רבי אבהו:			!	לח:
ואלו נערות שיש להם קנס: הבא על הממורת, ועל הנתינה, ועל הכותית	מתיב רבי זירא:			■ ⚡	לח:
ואי ס"ד קנס ר' מאיר בממונם, ה"נ נקנסו כדי שלא יטמעו בהן				⚡	לח:
כדי שלא יהא חוטא נשכר.	אביי:			!	לח:
ונתביה לעניים				⚡	לט:
משום דהוי ממון שאין לו תובעים.	רב מרי:			!	לט:
שור של פקח שנגח שור של חרש שוטה וקטן - חייב, ושל חרש שוטה וקטן שנגח שור של פקח - פטור.				■	לט:
שור של חרש שוטה וקטן שנגח, בית דין מעמידין להן אפטרופוס ומעידין להן בפני אפטרופוס.				■	לט:
נתפקח החרש, נשתפה השוטה, והגדיל הקטן - חזר לתמותו, דברי ר"מ	[רבי מאיר]			■	לט:
הרי הוא בחזקתו.	רבי יוסי:			■	לט:
שור האצטדין אינו חייב מיתה, שנאמר: (שמות כ"א) כי יגח, ולא שיגחוהו.				■	לט:
הא גופא קשיא, אמרת: שור של חרש שוטה וקטן שנגח שור של פקח - פטור, אלמא אין מעמידין אפטרופוס לתם לגבות מגופו				⚡	לט:
שור של חרש שוטה וקטן שנגח, ב"ד מעמידין להם אפטרופוס ומעידין להם בפני אפטרופוס	אימא סיפא:			■ ⚡	לט:
אלמא מעמידין להם אפטרופוס לתם לגבות מגופן				⚡	לט:
הכי קתני: ואם הוחזקו נגחין, מעמידין להם אפטרופוס ומעידין להן בפני אפטרופוס, ומשוין להו מועד, דכי הדר נגח לשלם מעלייה.	רבא:			!	לט:
מעליית מאן?				^	לט:
מעליית יתומין	רבי יוחנן:			◊ !	לט:
מעליית אפטרופוס.	רבי יוסי בר חנינא:			◊ !	לט:
ומי א"ר יוחנן הכי?				⚡	לט:
אין נזקקין לנכסי יתומין אלא א"כ רבית אוכלת בהן	והאמר רב יהודה אמר רב אסי:			■ ⚡	לט:

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה < insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O</p>		<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>			
מקרא-key:	בבא קמא-שור שנגח ד' וה'	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
מימרא	או לשטר שיש בו רבית, או לכתובת אשה משום מזוני	רבי יוחנן:	◊	?	לט:לט
	איפוך, רבי יוחנן אמר: מעליית אפטרופסין, רבי יוסי בר חנינא אמר: מעליית יתומין.		◊	!	לט:לט
	משום דקשיא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן, משוית ליה לרבי יוסי בר חנינא טועה? והא רבי יוסי בר חנינא דינא הוא, ונחית לעומקיה דינא אלא, לעולם לא תיפוך, ומזיק שאני.	רבא:	◊	?	לט:לט
	מעליית יתומים, דאי אמרת מעליית אפטרופוס, ממנעי ולא עבדי	רבי יוחנן:	◊	■	לט:לט
	מעליית אפטרופוס, וחזרין ונפרעין מן היתומים לכי גדלי.	רבי יוסי בר חנינא:	◊	■	לט:לט
	ומעמידים להן אפטרופין לתם לגבות מגופו - תנאי היא		◊	■	לט:לט
	שור שנתחרשו בעליו, ושנשתטו בעליו, ושהלכו בעליו למדינת הים - יהודה בן נקוסא אמר סומכוס: הרי הוא בתמותו עד שיעידו בו בפני הבעלים	דתנאי: [יהודה בן נקוסא אמר סומכוס]	◊	■	לט:לט
	מעמידין להן אפטרופין ומעידין בהן בפני אפטרופין	חכמים:	◊	■	לט:לט
	נתפקח החרש, נשתפה השוטה, והגדיל הקטן, ובאו בעליו ממדינת הים - יהודה בן נקוסא אמר סומכוס: חזר לתמותו עד שיעידו בו בפני בעלים	[יהודה בן נקוסא אמר סומכוס]	◊	■	לט:לט
	הרי הוא בחזקתו	רבי יוסי:	◊	■	לט:לט
	מאי הרי הוא בתמותו דקאמר סומכוס?	אמר:	◊	^	לט:לט
	אילמא דלא מייעד כלל		◊	!	לט:לט
	הא מדקתני סיפא חזר לתמותו, מכלל דאייעד		◊	?	לט:לט
	אלא מאי הרי הוא בתמותו? הרי הוא בתמימותו דלא מחסרינן ליה		◊	!	לט:לט
	אלמא אין מעמידין אפטרופוס לתם לגבות מגופו	[סומכוס]	◊	■	לט:לט
	מעמידין להן אפטרופוס ומעידין להן בפני אפטרופוס	חכמים:	◊	■	לט:לט
	אלמא מעמידין אפטרופוס לתם לגבות מגופו.	[חכמים]	◊	■	לט:לט
	וסיפא במאי קמיפלגי?		◊	^	לט:לט
	רשות משנה איכא בינייהו		◊	!	לט:לט
	רשות משנה	סומכוס סבר:	◊	■	לט:לט
	רשות אינה משנה.	רבי יוסי סבר:	◊	■	לט:לט
	שור חרש שוטה וקטן שנגח - רבי יעקב משלם ח"נ.	ת"ר:	◊	■	לט:לט
	ר' יעקב מאי עבידתיה?		◊	?	לט:לט
	אלא אימא, רבי יעקב אומר: משלם ח"נ.	[רבי יעקב]	◊	■	לט:לט
	במאי עסקינן?		◊	^	לט:לט
	אי בתם		◊	!	לט:לט
	פשיטא, דכ"ע נמי ח"נ הוא דמשלם		◊	?	לט:לט
	ואי במועד		◊	!	לט:לט
	אי דעבדי ליה שמירה, כלל כלל לא בעי לשלומי?		◊	?	לט:לט
	ואי דלא עבדי ליה שמירה, כוליה נזק בעי שלומי?		◊	?	לט:לט

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◼ קושיא-challenge ◻ שאלה-question ^ תירוץ-answer! ◼ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא- שור שנגח ד' וה'		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מזמרא	מאן דאמר										
בדניזק שיימינן	דרבנן סברי:	◊	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
בדמזיק שיימינן.	ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה סבר:	◊	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
מ"ט דרבנן?			^								
נאמרה שיתה למטה ונאמרה שיתה למעלה, מה להלן בדניזק, אף כאן בדניזק.	[רבנן]									◊	
ונתן פדיון נפשו כתיב.	ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה סבר:								◻		◊
ורבנן?									◻		
אין פדיון נפשו כתיב, מיהו כי שיימינן - בדניזק שיימינן.	[רבנן]									◊	
משבח ליה רבא לר"נ בדרב אחא בר יעקב דאדם גדול הוא										◊	
לכשיבא לידך הביאהו לידי.	א"ל: [רב נחמן]									◊	
כי אתא לגביה, א"ל: בעי מינאי מילתא										◊	
שור של שני שותפין כיצד משלמין כופר?	בעא מיניה: [דרב אחא בר יעקב]									◊	
משלם האי כופר והאי כופר										◊	
כופר אחד אמר רחמנא ולא שני כופרין										◊	
האי חצי כופר והאי חצי כופר										◊	
כופר שלם אמר רחמנא ולא חצי כופר?										◊	
אדיתיב וקא מעיין בה										◊	
חייבי ערכין ממשכנין אותן, חייבי חטאות ואשמות אין ממשכנין אותן חייבי כופרין	א"ל [דרב אחא בר יעקב] תנן:									◊	
מאי? כיון דכפרה הוא - כחטאת ואשם דמי, מחמר חמיר עילויה ולא בעי משכוניה, או דלמא כיון דלחבריה הוא דבעי מיתבא ליה - ממונא הוא, ולא לגבוה הוא, ולא חמיר עליה ובעי משכוניה? אי נמי, כיון דהוא לא חטא וממוניה הוא דאויק, לא חמיר מילתא עילויה ובעי משכוניה?										◊	
א"ל: שבקן, אסתגר בקמייתא.	א"ל: [רב נחמן]									◊	
שאלו בחזקת תם ונמצא מועד - בעלים משלמין חצי נזק, ושואל משלם חצי נזק	ת"ר:									◊	
הועד בבית שואל והחזירו לבעלים - בעלים משלמין חצי נזק, ושואל פטור מכלום.										◊	
שאלו בחזקת תם ונמצא מועד - בעלים משלמין חצי נזק, ושואל חצי נזק.	אמר רב:									◊	
ואמאי? לימא ליה: תורא שאילי, אריא לא שאילי										◊	
הכא במאי עסקינן - שהכיר בו שהוא נגחן.	רב:									◊	
ונימא ליה: תם שאילי, מועד לא שאילי										◊	
משום דא"ל: סוף סוף, אי תם הוה - פלגא נזקא בעית שלומי, השתא נמי זיל שלים פלגא נזקא.										◊	
ונימא ליה: אי תם הוה משתלם מגופן										◊	
משום דא"ל: סוף סוף, את לאו תורא בעית שלומי לדידי?										◊	
ונימא ליה: אם תם הוה מודינא ומפרינא ואפילו למ"ד פלגא נזקא ממונא, נימא ליה: אי תם הוה, הוה מעריקנא ליה לאגמא										◊	
אלא, הכא במאי עסקינן - כגון דאקדים בי דינא ותפסיה.										◊	

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
בבא קמא- שור שנגח ד' וה'		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
אי הכי, בעלים אמאי משלמים חצי נזק? נימא ליה: אתפסתיה לתוראי בידא מאן דלא מצינא לאשתעווי דינא בהדיה.				◊	ז
משום דא"ל: אי אהדרתיה ניהלך, לאו מינך הווי שקלי ליה?				◊	!
ונימא ליה: אי אהדרתיה ניהליה, הווי מעריקנא ליה לאגמא.					ז
משום דא"ל: סוף סוף לאו מעלייה הווי משתלמי?				◊	!
הניחא היכא דאית ליה נכסי, היכא דלית ליה נכסי מאי איכא למימר?				◊	ז
משום דא"ל: כי היכא דמשתעבדנא לדידך, הכי נמי משתעבדנא להאיך, מדר' נתן.				◊	!
מנין לנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו, מנין שמוציאין מזה ונותנים לזה? ת"ל: (במדבר ה') ונתן לאשר אשם לו.	דתניא, רבי נתן:				!
הועד בבית שואל והחזירו לבעלים - בעלים משלמין חצי נזק, ושואל פטור מכלום.				◊	■
סיפא רשות משנה, רישא רשות אינה משנה.					ז
תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.	רבי יוחנן:			◊	!
מדרישא רשות אינה משנה, סיפא נמי רשות אינה משנה, וסיפא היינו טעמא, משום דא"ל: לאו כל כמינך דמייעדת ליה לתוראי.	רבה:			◊	!
מדסיפא רשות משנה, רישא נמי רשות משנה, ורישא היינו טעמא, משום דכל מקום שהולך - שם בעליו עליו.	רב פפא:			◊	!
שור האצטדין אינו חייב מיתה וכו'.					■
מהו לגבי מזבח?	איבעיא להו:			◊	^
כשר.	רב:			◊	! ◊
פסול.	שמואל:			◊	! ◊
רב אמר כשר, אנוס הוא.	[רב]				■
ושמואל אמר פסול, הרי נעבד בו עבירה.	[שמואל]				■
(ויקרא א') מן הבהמה - להוציא את הרובע ואת הנרבע, מן הבקר - להוציא את הנעבד, מן הצאן - להוציא את המוקצה, ומן הצאן - להוציא את הנוגח.	מיתבי: [ת"ק]			◊	ז
אם נאמר רובע, למה נאמר נוגח? ואם נאמר נוגח, למה נאמר רובע? מפני שיש ברובע שאין בנוגח, ויש בנוגח שאין ברובע, רובע - עשה בו אונס כרצון, נוגח - לא עשה בו אונס כרצון, נוגח - משלם כופר, רובע - אינו משלם את הכופר, לפיכך הוצרך לומר רובע והוצרך לומר נוגח.	רבי שמעון:			◊	ז
רובע - עשה בו אונס כרצון, נוגח - לא עשה בו אונס כרצון.	קתני מיהת:				ז
למאי הלכתא? לאו לקרבן.					ז
לא, לקטלא.				◊	!
הכי נמי מסתברא, דאי אמרת לקרבן, נוגח לא עשה בו אונס כרצון, לאו אונס דידיה כתיב אלא לאו לקטלא.					■
נוגח - משלם את הכופר, רובע - אינו משלם את הכופר.	אמר מר:			◊	■
ה"ד?					^
אילמא דרבעה וקטלה.					!
מה לי קטלה בקרנא מה לי קטלה ברביעה.					ז
ואלא דרבעה ולא קטלה.					!
האי דלא משלם כופר - משום דלא קטלה הוא.					ז

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

בבא קמא- שור שנגח ד' וה'		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ						
מימרא										
לעולם דרבעה ולא קטלה, דאתיוה לבי דינא וקטלוה, מהו דתימא כמאן דקטלה דמי, קמ"ל.	אביי:						!	◇		מא.
לעולם דרבעה וקטלה, ודקא קשיא לך: מה לי קטלה בקרנים מה לי קטלה ברביעה קרן כוונתו להזיק, האי כוונתו להנאת עצמו הוא.	רבא:						!	◇		מא.
במאי פליגי?							^			מא.
ברגל שדרסה על גבי תינוק בחצר הניזק:							!	◇		מא.
לאביי - משלם כופר	[אביי]						!	◇		מא.
לרבא - לא משלם כופר.	[רבא]						!	◇		מא.
שור האיציטדין אינו חייב מיתה, וכשר לגבי מזבח, מפני שהוא כמעושה.	תניא כוותיה דרב:						■			מא.
שור שנגח את האדם ומת, מועד - משלם כופר, ותם - פטור מן הכופר, וזהו חייבין מיתה וכן בבן, וכן בבת.										מא.
נגח עבד או אמה - נותן שלשים סלעים, בין שהוא יפה מאה מנה, ובין שאינו יפה אלא דינר אחד.										מא.
וכי מאחר דמתם קטלינן ליה, - מועד היכי משכחת לה?							?			מא.
הכא במאי עסקינן - כגון שאמדוהו לשלשה בני אדם.	רבה:						!	◇		מא.
אומדנא לאו כלום הוא, אלא הכא במאי עסקינן - כגון שסיכן לשלשה בני אדם.	רב אשי:						!	◇		מא.
כגון שהרג שלשה בהמות.	רב זביד:						!	◇		מא.
ומועד לבהמה הוי מועד לאדם?							?			מא.
כגון שהרג שלשה עובדי כוכבים.	אלא אמר רב שימי:						!	◇		מא.
ומועד לעובדי כוכבים הוי מועד לישראל?							?			מא.
כגון שהרג שלשה בני אדם טרפה.	אלא אמר רשב"ל:						!	◇		מא.
ומועד לטרפה הוי מועד לשלם?							?			מא.
דקטל וערק לאגמא, דקטל וערק לאגמא.	אלא אמר רב פפא:						!	◇		מא.
כגון שהוזמו זוממי זוממין.	רב אחא בריה דרב איקא						!	◇		מא.
הניחא אי ליעודי תורא בעינן - שפיר, אלא אי ליעודי גברא בעינן, מימר אמר ליה: לא הוה ידענא							?			מא.
כגון דאמרי: כל אימת דקטיל תוריה, גביה הוה קאי.							!	◇		מא.
במכירין את בעל השור ואין מכירין את השור.	רבינא:						!	◇		מא.
מאי ה"ל למעבד?							?			מא.
משום דאמרי ליה: תורא נגחנא אית לך בבקרך, איבעי לך נטורי כולי בקרך.							!			מא.
וזהו חייבין מיתה כו'.										מא.
ממשמע שנאמר (שמות כ"א) סקל יסקל השור, איני יודע שנבילה היא ונבילה אסורה באכילה? מה ת"ל לא יאכל את בשרו? מגיד לך הכתוב, שאם שחטו לאחר שנגמר דינו - אסור באכילה.	ת"ר:						■	◇		מא.
אין לי אלא באכילה, בהנאה מנין?							^	■	◇	מא.
ת"ל: (שמות כ"א) ובעל השור נקי.							!	■	◇	מא.
מאי משמע?							?			מא.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה-</p>		<p>מקרא-key:</p>		
בבא קמא- שור שנגח ד' וה'		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
מימרא						
כאדם שאומר לחבירו יצא איש פלוני נקי מנכסיו ואין לו בהם הנאה של כלום.	שמעון בן זומא:			!	◇	מא.
וממאי דלא יאכל את בשרו, להיכא דשחטו אחר שנגמר דינו שאסור באכילה? אימא: דהיכא דשחטו לאחר שנגמר דינו שרי באכילה הוא, והאי לא יאכל את בשרו, להיכא דסקליה מסקל דאסור בהנאה הוא כדר' אבהו				?	◇	מא.
כל מקום שנאמר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו, אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה במשמע, עד שיפרט לך הכתוב כדרך שפרט לך בנבילה: לגר בנתינה, ולעובד כוכבים במכירה	דאמר רבי אבהו אמר ר' אלעזר:			■	?	מא.
הני מילי היכא דנפיק ליה איסור אכילה ואיסור הנאה מקרא מלא יאכל, אבל הכא דאיסור אכילה מסקל יסקל נפקא, אי סלקא דעתך האי לא יאכל את בשרו איסור הנאה הוא, נכתוב רחמנא לא יהנה, אי נמי לא יאכל, את בשרו למה לי? דאף על גב דעבדיה כעין בשר, דשחטיה - אסור.	אמרי:			!	◇	מא.
אימא: הני מילי היכא דבדק צור ושחט בו, דעבדיה כעין סקילה, אבל היכא דשחטיה בסכין לא	מתקיף לה מר זוטרא:			?	◇	מא.
אטו סכין כתיבא באורייתא?	אמרי:			!		מא:
השוחט במגל יד, בצור, ובקנה - שחטיה כשירה.	והתנן:			■	!	מא:
והשתא דנפקא ליה איסור אכילה ואיסור הנאה מלא יאכל את בשרו, בעל השור נקי למה לי?				?	◇	מא:
להנאת עורו, דסלקא דעתך דאמינא בשרו הוא דאסור בהנאה, אבל עורו נשתי בהנאה, קמשמע לן בעל השור נקי.				!	◇	מא:
ולהנך תנאי דמפקי ליה להאי בעל השור נקי לדרשה אחרינא, [כדבעינן למימר קמך], הנאת עורו מנא להו?				?		מא:
נפקא להו מאת בשרו - את הטפל לבשרו, מאי ניהו? עורו.	[הנך תנאי]			!	◇	מא:
והאי תנא				?		מא:
את לא דריש	[האי תנא]			!	◇	מא:
היה דורש כל אתין שבתורה, כיון שהגיע (דברים ו') לאת ה' אלהיך תירא פירש	כדתניא: שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני:			!	◇	מא:
רבי, כל אתין שדרשת מה תהא עליהן?	אמרו לו תלמידיו:			?		מא:
כשם שקבלתי שכר על הדרישה, כך קבלתי שכר על הפרישה	אמר להם: [שמעון העמסוני/נחמיה העמסוני]			!		מא:
עד שבא ר' עקיבא ולימד, את ה' אלהיך תירא - לרבות תלמידי חכמים.	[רבי עקיבא]			■	◇	מא:
ובעל השור נקי - רבי אליעזר אומר: נקי מחצי כופל	ת"ר: [רבי אליעזר]			■	◇	מא:
והלא הוא עצמו אין משתלם אלא מגופו, הביאהו לבית דין וישלם לך	אמר לו ר' עקיבא:			?	◇	מא:
כך אני בעיניך, שדיני בזה שחייב מיתה? אין דיני אלא כשהמית את האדם על פי עד אחד או על פי בעלים.	אמר לו רבי אליעזר:			!	◇	מא:
על פי בעלים, מודה בקנס הוא				?		מא:
כופרא כפרה.	קסבר: [רבי אליעזר]			!	◇	מא:
עקיבא, כך אני בעיניך, שדיני בזה שחייב מיתה? אין דיני אלא במתכוון להרוג את הבהמה והרג את האדם, למצרי - והרג ישראל, לנפלים - והרג בן קיימא.	תניא אידך, אמר לו רבי אליעזר:			!	◇	מא:
הי אמר ליה ברישא?				^		מא:
מתכוון אמר ליה ברישא	רב כהנא משמיה דרבא:			!	◇	מא:
המית אמר ליה ברישא.	רב טביומי משמיה דרבא:			!	◇	מא:
מתכוון אמר ליה ברישא, משל לצייד ששולה דגים מן הים, משכח רברבי שקיל, זוטרי שקיל	רב כהנא משמיה דרבא:			■		מא:
המית אמר ליה ברישא, משל לצייד ששולה דגים מן הים, משכח זוטרי שקיל, משכח רברבי, שדי זוטרי ושקיל רברבי.	רב טביומי משמיה דרבא:			■		מב.
(שמות כ"א) בעל השור נקי - רבי יוסי הגלילי אומר: נקי מדמי ולדות	תניא אידך: [רבי יוסי הגלילי]			■	◇	מב.

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p> <p style="text-align: center;"> central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה </p> <p>מקרא-key:</p>																	
בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
מימרא		מאן דאמר															
הרי הוא אומר: (שמות כ"א) כי יצו אנשים, אנשים - ולא שוורים.	אמר לו ר"ע:												ז	ו			מב.
שפיר קאמר ר"ע													ז				מב.
איצטריך, ס"ד אמינא: אנשים - ולא שוורים הדומין לאנשים, מה אנשים מועדין אף שוורים מועדין, הא תם מיהייב, כתב רחמנא בעל השור נקי דפטור.	רב עולא בריה דרב אידי:												ו	ז			מב.
יציבא בארעא וגזירא בשמי שמיא?	רבא:												ז				מב.
איצטריך, ס"ד אמינא: אנשים - ולא שוורים הדומין לאנשים, מה אנשים מועדין אף שוורים מועדין, וק"ו לתמין דפטירי, הדר כתב רחמנא בעל השור נקי - תם פטור, ומועד חייב.	אלא אמר רבא:												ו	ז			מב.
אלא מעתה, גבי בושת נמי נימא הכי: אנשים - ולא שוורים הדומין לאנשים, מה אנשים מועדין אף שוורים מועדין, וקל והומר לתמין דפטירי, הדר כתב רחמנא בעל השור נקי - תם פטור, ומועד חייב.	א"ל אביי:												ז				מב.
וכ"ת ה"נ													ו				מב.
אי הכי, ליתני: בעל השור נקי - רבי יוסי הגלילי אומר: פטור מדמי ולדות ומבושת													ז				מב.
אנשים - אין אסון באשה יענשו, יש אסון באשה לא יענשו, ולא שוורים - דאע"ג דיש אסון יענשו, הדר כתב רחמנא בעל השור נקי דפטור.	אלא, אביי ורבא דאמרי תרוייהו:												ו	ז			מב.
אטו באסון תליא מילתא? בכוונה תליא מילתא	מתקיף לה רב אדא בר אהבה:												ז				מב.
אנשים - כי נתכנו זה לזה אע"ג שיש אסון באשה יענשו, כי נתכנו לאשה עצמה לא יענשו, ולא שוורים - דאפילו נתכנו לאשה עצמה יענשו, כתב רחמנא בעל השור נקי דפטירי.	אלא אמר רב אדא בר אהבה:												ו	ז			מב.
וכן כי אתא רב חגי מדרומא, אתא ואיתי מתניתא בידיה כוותיה דרב אדא בר אהבה.	[רב חגי מדרומא]												ו	ז			מב.
בעל השור נקי - ר"ע אומר: נקי מדמי עבד.	תניא אידך: [רבי עקיבא]																מב.
ונימא רבי עקיבא לנפשיה: והלא עצמו אין משתלם אלא מגופו, הביאהו לבית דין וישלם לך													ז	ו			מב:
כשקדם בעליו ושחטו, מהו דתימא לישתלם מיניה, קמ"ל, הואיל ובר קטלא הוא, אע"ג דשחטיה לא לישתלם מיניה.	רב שמואל בר רב יצחק:												ו	ז			מב:
אי הכי, לרבי אליעזר נמי כשקדם ושחטן													ז				מב:
ה"נ, וסבר: דלמא אית ליה טעמא אחרינא דעדיף מהאי ונימא ליה.													ו				מב:
ורבי אליעזר נמי לישני ליה: שקדם ושחטן													ז				מב:
התם הוא דנתכוון להרוג את הבהמה והרג את האדם, דשור לאו בר קטלא הוא כלל, דס"ד אמינא ניהייב, אצטריך קרא למעוטי, אבל הכא דמעיקרא בר קטלא הוה, לא צריך קרא אע"ג דשחטיה.	אמר לך: [רבי אליעזר]												ו	ז			מב:
ולר"ע נמי ודאי הכי הוה													ז				מב:
סלקא דעתך אמינא, הואיל ואמר ר"ע: אף תם שחבל באדם משלם במותר נזק שלם, משתלם נמי [דמי עבד] מעלייה, כתב רחמנא בעל השור נקי.	אלא אמר רב אסי: האי מילתא מפי דגברא רבה שמיע לי, ומנו? רבי יוסי ברבי הנינא:												ו	ז			מב:
והא תבריה ר"ע לגזייה	רבי זירא לרב אסי:												ז				מב:
יכול ישלם מן העלייה? ת"ל: (שמות כ"א) כמשפט הזה יעשה לו, מגופו משלם, ואינו משלם מן העלייה	דתניא, ר"ע:												ז				מב:
אצטריך, ס"ד אמינא, הואיל ומחמיירי בעבד יותר מבן חורין, שבן חורין יפה סלע נותן סלע, שלשים - נותן שלשים, ועבד יפה סלע נותן שלשים, משתלם נמי דמי עבד מן העלייה, כתב רחמנא (שמות כ"א) בעל השור נקי.	אלא אמר רבא:												ו	ז			מב:
בעל השור נקי - ר"ע אומר: נקי מדמי עבד	תניא כותיה דרבא: [ר"ע]																מב:
והלא דין הוא: הואיל וחייב בעבד ובחורין, מה כשהייב בבן חורין - חלקת בו בין תם למועד, אף כשהייב בעבד - נחלק בו בין תם למועד ועוד ק"ו: ומה בן חורין שנותן כל שוויו - חלקת בו בין תם למועד, עבד שאינו נותן אלא שלשים - אינו דין שנחלוק בו בין תם למועד													ז				מב:
לא, מחמיירי בעבד יותר מבן חורין, שבן חורין יפה סלע נותן סלע, שלשים - נותן שלשים, ועבד יפה סלע נותן שלשים, יכול יהא חייב? ת"ל: בעל השור נקי, נקי מדמי עבד.													ו	ז			מב:
(שמות כ"א) והמית איש או אשה - אמר ר"ע: וכי מה בא זה ללמדנו? אם לחייב על האשה כאיש, הרי כבר נאמר: (שמות כ"א) כי יגח שור את איש או את אשה אלא להקיש אשה לאיש, מה איש - נזקיו ליורשיו, אף אשה - נזקיה ליורשיה.	תנו רבנן: [רבי עקיבא]																מב:

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מב:
וסבר ר"ע: לא ירית לה בעל?									ז				מב:
(במדבר כ"ו) וירש אותה - מכאן שהבעל יורש את אשתו, דברי ר"ע	והתניא: [רבי עקיבא]								ז	ז			מב:
לא אמר אלא בכופר, הואיל ואין משתלם אלא לאחר מיתה, והוה ליה ראוי, ואין הבעל נוטל בראוי כבמוחזק. מאי טעמא? אמר קרא: (שמות כ"א) והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת, אם כופר וישת עליו.	ריש לקיש:											ז	מב:
ובנוקם לא אמר ר"ע?									ז				מב:
הכה את האשה ויצאו ילדיה - נותן נזק וצער לאשה ודמי ולדות לבעל, אין הבעל - נותן ליורשיו, אין האשה - נותנת ליורשיה, היתה שפחה ונשתחררה, או גורת - זכה בגרושה.	והתניא: רבה:								ז	ז			מב: מג:
וגרושה נמי תפלוג בדמי ולדות	אמרי:								ז				מג:
התורה זכתה דמי ולדות לבעל אפילו בא עליה בזנות מאי טעמא? אמר קרא: (שמות כ"א) כאשר ישית עליו בעל האשה.	רב פפא:											ז	מג:
ונוקמה לרבה - כגון שגבו מעות, ולר"ג - כגון שגבו קרקע									ז				מג:
גבו קרקע - יש לו, גבו מעות - אין לו	דאמר רבה:								ז	ז			מג:
גבו מעות - יש לו, גבו קרקע - אין לו	רב נחמן:								ז	ז			מג:
הני מילי לבני מערבא אליבא דרבנן, כי קאמרי הכא - כרבי.	אמרי:											ז	מג:
שור שהמית את העבד שלא בכונה - פטור משלשים שקלים, שנאמר: (שמות כ"א) כסף שלשים שקלים יתן לאדונו והשור יסקל, כל זמן שהשור בסקילה - הבעלים משלמין שלשים שקלים, אין השור בסקילה - אין הבעלים משלמין שלשים שקלים.	ר"ש בן לקיש:											ז	מג:
שור שהמית בן חורין שלא בכונה - פטור מכופר, שנאמר: (שמות כ"א) השור יסקל וגם בעליו יומת, אם כופר וישת עליו, כל זמן שהשור בסקילה - בעלים משלמין כופר, אין השור בסקילה - אין בעלים משלמין כופר.	רבה:											ז	מג:
המית שורי את פלוני או שורו של פלוני - ה"ז משלם ע"פ עצמו	איתיביה אביי:											ז	מג:
מאי לאו כופר									ז				מג:
לא, דמים.												ז	מג:
אי דמים, אימא סיפא:									ז				מג:
המית שורי את עבדו של פלוני - אינו משלם על פי עצמו	[סיפא]											ז	מג:
ואי דמים, אמאי לא?									ז				מג:
יכלנא לשנויי לך רישא דמים, וסיפא קנס, מיהו שנוייה דחיקא לא משנינא לך, אידי ואידי דמים, מיהו בן חורין דמשלם כופר ע"פ עצמו, והיכי דמי? דאי אתו סהדי ואסהידו ביה דקטל, ולא ידעי אי תם הוא אי מועד הוא, ואמר מריה דמועד הוא, דמשלם כופר על פי עצמו, היכא דליכא עדים - משלם דמים, גבי עבד שאינו משלם קנס ע"פ עצמו, והיכי דמי? דאי אתו עדים ואסהידו ביה דקטל, ולא ידעי אי תם הוא אי מועד הוא, ואמר מריה מועד הוא, לא משתלם קנס ע"פ עצמו, היכא דליכא עדים - לא משלם דמים.	אמר ליה: [רבה]											ז	מג:
כל שחייב בבן חורין חייב בעבד, בין בכופר בין במיתה	מתיב רב שמואל בר רב יצחק:											ז	מג:
כופר בעבד מי איכא?									ז	ז			מג:
אלא לאו דמים									ז				מג:
הכי קתני: כל שחייב בבן חורין בכונה על פי עדים כופר - חייב בעבד קנס, וכל שחייב בבן חורין שלא בכונה ע"פ עדים דמים - חייב בעבד שלא בכונה על פי עדים דמים.	איכא דאמרי: הוא מותיב לה והוא מפרק לה, איכא דאמרי: אמר ליה רבה:											ז	מג:
אי הכי, אשו שלא בכונה ע"פ עדים נשלם דמים	א"ל רבא:								ז				מג:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>key- מקרא-:</p>	
בבא קמא- שור שנגח ד' וה'		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
ומנא ליה לרבא דלא משלם?	?				מג:
היה גדי כפות לו ועבד סמוך לו ונשרף עמו - חייב, עבד כפות לו וגדי סמוך לו ונשרף עמו - פטור	! אילימא מדתנן:				מג:
כגון שהצית בגופו של עבד, דקם ליה בדרכה מיניה	האמר ריש לקיש:	?			מג:
חומר באש מבבור, שהאש מועדת לאכול לה בין דבר הראוי לה בין דבר שאין ראוי לה, מה שאין כן בבור	! ואלא מהא דתניא:				מג:
ואילו שהאש משלמת שלא בכונה דמים מה שאין כן בבור לא קתני	!				מג:
דלמא תנא ושייך	?				מג:
אשו שלא בכונה, מי משלם דמים או לא? מי אמרינן, גבי שור הוא דבכונה משלם כופר, שלא בכונה משלם דמים, אבל אשו דבכונה לא משלם כופר, שלא בכונה נמי לא משלם דמים, או דלמא כיון דגבי שורו שלא בכונה אע"ג דליכא כופר משלם דמים, גבי אשו נמי אע"ג דבכונה לא משלם כופר, שלא בכונה מיהת משלם דמים?	! אלא, רבא גופיה אבעויי מבעיא ליה:				מג:
ולא ידעינן, תיקו.	■				מג:
כופר, מה ת"ל (שמות כ"א) אם כופר? לרבות כופר שלא בכונה ככופר בכונה.	כי אתא רב דימי א"ר יוחנן:				מג:
אלא מעתה, עבד נמי, מה ת"ל (שמות כ"א) אם עבד? לרבות עבד שלא בכונה כעבד בכונה	א"ל אביי:	?			מג:
וכי תימא הכי נמי	!				מג:
ושור שהמית את העבד שלא בכונה - פטור משלשים שקלים	האמר ריש לקיש:	?			מג:
גברא אגברא קא רמית?	א"ל: [רב דימי]	!			מג:
עבד, מה תלמוד לומר אם עבד? לרבות עבד שלא בכונה כעבד בכונה.	כי אתא רבין א"ר יוחנן:				מג:
ולרייש לקיש נמי נימא: מדעבד אם עבד לא דריש, כופר אם כופר נמי לא דריש		?			מג:
לא, עבד אם עבד לא דריש, כופר אם כופר דריש.	אמרי:	!			מג:
ומאי שנא?		?			מג:
עבד אם עבד לא כתיב במקום תשלומין, כופר אם כופר כתיב במקום תשלומין.		!			מג:
וכן בכך או בבת.					מג:
(שמות כ"א) או בן יגח או בת - יגח - לחייב על הקטנים כגדולים.	ת"ר:				מג:
והלא דין הוא: הואיל וחייב אדם באדם וחיוב שור באדם, מה כשחייב אדם באדם - לא שנא בין קטנים לגדולים, אף כשחייב שור באדם - לא תחלוק בו בין קטנים לגדולים		?			מג:
ועוד, קל וחומר הוא: ומה אדם באדם שלא עשה בו קטנים כגדולים - חייב בו על הקטנים כגדולים, שור באדם שעשה בו קטנים כגדולים - אינו דין שחייב על הקטנים כגדולים		?			מג:
לא, אם אמרת אדם באדם שכן חייב בארבעה דברים, תאמר בשור שאינו חייב בד' דברים? ת"ל: (שמות כ"א) או בן יגח או בת יגח, לחייב על הקטנים כגדולים.		!			מד:
ואין לי אלא במועדיו, בתם מגין?		^			מד:
דין הוא: הואיל וחייב באיש ואשה וחייב בכך ובת, מה כשחייב באיש ואשה - לא חלקת בו בין תם למועד, אף כשחייב בכך ובת - לא תחלוק בו בין תם למועד		!			מד:
ועוד, קל וחומר: מה איש ואשה שכן הורע כחם בנזקין - לא חלקת בו בין תם למועד, כן ובת שיפה כחם בנזקין - אינו דין שלא תחלוק בהן בין תם למועד		!			מד:
אמרת? וכי דנין קל מחמור להחמיר (עליו? אם החמיר במועד החמור, תחמיר בתם הקל? ועוד), אם אמרת באיש ואשה שכן חייבין במצות, תאמר בכך ובת שפטורין מן המצות?		?			מד:
ת"ל: או בן יגח או בת יגח, נגיחה בתם נגיחה במועד, נגיחה למיתה נגיחה לנזקין.		!			מד:
שור שהיה מתחכך בכותל ונפל על האדם, נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם, לכנעני והרג בן ישראל, לנפלים והרג בן קיימא - פטור.					מד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מזמרא	מאן דאמר										
פטור ממיתה וחייב בכופר	שמואל:									◆	◆
פטור מזה ומזה.	רב:									◆	◆
ואמאי? הא תם הוא										?	
במועד ליפול על בני אדם בבורות	כדאמר רב:									■	!
הכא נמי במועד להתחכך על בני אדם בכתלים.										!	◇
אי הכי, בר קטלא הוא										?	
בשלמא התם דחזא ירוקא ונפל, אלא הכא מאי איכא למימר?										?	
הכא נמי במתחכך בכותל להנאתו.										!	◇
ומנא ידעינן?										?	
דבתר דנפל קא מתחכך ביה.										!	◇
ואכתי צרות ניהן										?	◇
דקאזיל מיניה מיניה.	רב מרי בריה דרב כהנא:									!	◇
תניא כותיה דשמואל ותיובתא דרב:										■	
יש חייב במיתה ובכופר, ויש חייב בכופר ופטור ממיתה, ויש חייב במיתה ופטור מן הכופר, ויש פטור מזה ומזה.	[תניא]									■	■
הא כיצד? מועד בכוונה - חייב במיתה ובכופר, מועד שלא בכוונה - חייב בכופר ופטור ממיתה, תם בכוונה - חייב במיתה ופטור מכופר, תם שלא בכוונה - פטור מזה ומזה.										■	■
והנוקין שלא בכוונה י"ר' יהודה מחייב	[רבי יהודה]									◆	◆
פטור.	רבי שמעון:									◆	◆
מאי טעמא דרבי יהודה?										^	
יליף מכופרו, מה כופרו שלא בכוונה חייב, אף הנוקין נמי שלא בכוונה חייב	[רבי יהודה]									!	◇
יליף מקטליה דשור, מה קטליה שלא בכוונה פטור, אף נוקין שלא בכוונה פטור.	ורבי שמעון:									!	◇
ור' יהודה נמי נילף מקטליה										?	
דנין תשלומין מתשלומין, ואין דנין תשלומין ממיתה.	[רבי יהודה]									!	◇
ור' שמעון נמי נילף מכופרן										?	
דנין חיוביה דשור מחיוביה דשור, לאפוקי כופר דחיוביה דבעלים הוא.	[רבי שמעון]									!	◇
נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם וכו' - פטור.										■	<
הא נתכוין להרוג את זה והרג את זה - חייב										■	◇
מתניתין דלא כר' שמעון										■	◇
אפילו נתכוין להרוג את זה והרג את זה - פטור.	דתניא, רבי שמעון:									■	■
מ"ט דרבי שמעון?										^	
דאמר קרא: (שמות כ"א) השור יסקל וגם בעליו יומת, כמיתת בעלים כך מיתת השור, מה בעלים עד דמיכוין ליה, אף שור נמי עד דמיכוין ליה.										!	◇

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
בבא קמא- שור שנגח ד' וה'		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
ובעלים גופייהו מנלן?				◊	מד:
דאמר קרא: (דברים י"ט) וארב לו וקם עליו, עד שיתכוין לו.				◊	מד:
ורבנן, האי וארב לו מאי עבדי ליה?			ז	◊	מד:
פרט לזורק אבן לגו.	אמרי דבי רבי ינאי:			◊	מד:
היכי דמי?			א		מד:
אילימא דאיכא תשעה כנענים ואחד ישראל ביניהם				!	מד:
תיפוק ליה דרובא כנענים - נינהו				ז	מד:
אי נמי פלגא ופלגא				!	מד:
ספק נפשות להקל				ז	מד:
לא צריכא, דאיכא תשעה ישראלים ואחד כנעני, דאע"ג דרובא ישראלים נינהו, כיון דאיכא חדא כנעני בינייהו הוי ליה קבוע, וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי, וספק נפשות להקל.				!	מד:
שור האשה, ושור היתומים, שור האפטרופוס, שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת ואין לו יורשין הרי אלו חייבין מיתה	[ת"ק]			◊	מד:
שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת - פטורין מן המיתה, לפי שאין להם בעלים.	רבי יהודה:			◊	מד:
שור שור שבעה - להביא שור האשה, שור היתומים, שור האפטרופוס, שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת ואין לו יורשין	ת"ר: [ת"ק]			◊	מד:
שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת ואין לו יורשין - פטורין מן המיתה, לפי שאין להם בעלים.	רבי יהודה:			◊	מד:
פטר היה רבי יהודה אפילו נגח ולבסוף הקדיש, נגח ולבסוף הפקיר.	רב הונא:			■	מד:
ממאי?				ז	מד:
מדקתני תרתי: שור המדבר, ושור הגר שמת ואין לו יורשין, שור הגר שמת מאי ניהו? דכיון דאין לו יורשין הוה ליה שור הפקר, היינו שור המדבר היינו שור הגר שמת ואין לו יורשין? אלא לאו הא קמשמע לך, דאפילו נגח ולבסוף הקדיש, נגח ולבסוף הפקיר, שמע מינה.				!	מד:
אפילו נגח ולבסוף הקדיש, נגח ולבסוף הפקיר - פטור, שנאמר: (שמות כ"א) והועד בבעליו והמית וגו', עד שתהא מיתה והעמדה בדין שוין כאחד.	תניא נמי הכי, יתר על כן אמר ר' יהודה:			■	מד:
וגמר דין לא בעינן? והא השור יסקל גמר דין הוא				ז	מד:
אלא אימא: עד שתהא מיתה והעמדה בדין וגמר דין שוין כאחד.				■	מד: